உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவார்ச்சனைத் திருமந்திரம்

(திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திருவாரூர்ப் போற்றித் திருத்தாண்டகம்)

மூலமும் குறிப்புரையும்

இது ஒவ்வொருவரும் பிரதிதினமும் காலையில்
நியமத்துடன் பாராயணஞ் செய்யத்தக்கது.

முதற்பதிப்பு—௫௱.

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய நிலையம்.
ராயப்பேட்டை, சென்னை.

அக்ஷயஹூ வைகாசிமீ ௩௧௨

காப்பிரைட்] [விலை அணா ஒன்று.

திருச்சிற்றம்பலம

முகவுரை

அநாதியாகிய ஆணவாதி மலத்திரயஙகளால் கட்டுண்டுழலும் ஆன்மாககள் உய்யுமாறு அநாதி மலமுததரும் நித்தியரும சர்வவியாபகரும சர்வகர்த்தரும் நித்தியானநதரும் சுதநதிரருமாயுள்ள கருணைப்பெருங்கடலாகிய சிவபெருமான் ஆதியில தமது தற்புருடம, அகோரம், வாமம், சததியோசாதம எனனும் நான்கு திருமுகங்களினின்றும முறையே இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம என்னும நான்கு வேதங்களையும், ஈசானம் என்னும ஊர்த்துவ முகததினின்றும் காமிகாதி ஆகமங்கள இருபத்தெட்டினையும அருளிச செய்தனர.

ஈசானம்.—வடகீழ்த்திக்கை நோக்கிப் படிகமயமாய் விளஙகிநின்று மநதிர ஞானததைத் தோறறுவித்து அனைத்தையும ஆளுநதன்மை யுடையது.

தற்புருடம்:—கிழககுத்திககை நோககிக் கோஙகம்பூ நிறத்ததாய விளஙகிநினறு அதிமார்கக ஞானததைத் தோற்றுவிதது யாவற்றையும் காககுநதனமை யுடையது.

அகோரம்:—தெறகுததிககை நோக்கிக் கருநிறததாய் விளஙகிநின்று ஆத்தியான்மக ஞானததைத தோறறுவிதது எலலா வததுக்களையும அழிககுந தன்மையுடையது.

வாமம்:—வடககுத திககை நோக்கி வெடசிப்பூ நிறத்ததாய் விளங்கிநின்று வைதிக ஞானத்தைதத தோற்றுவித்து அனைததையும விளககுந தனமையுடையது.

சத்தியோசாதம்:—மேற்குத்திககை நோககிப் பால் நிறத்ததாய் விளஙகிநின்று லௌகிக ஞானததைதத தோற்றுவிதது எவைகளையும் ஆககுந தனமையுடையது.

பின்னர் ஒரு காலத்தில் பிரமதேவனது மானதபுத்திரராகிய சனகாதியர் அவ்வேதாகமங்களின் மெய்ப்பொருளைச் சிவபெருமானால் ஓங்காரவாயிலாக உபதேசிக்கப்பெற்று, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான்மறையாக இயற்றினார்கள். அப்பண்டைத் தமிழ்நான்மறை பல்லூழி நிலவி மறைய, பின்னர் அச்சிவபெருமானே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆகிய இந்நான்கு சமயாசாரிய மூர்த்திகள்பால் அதிட்டித்து * நின்று அவர்களது திருமுகங்களினின்றும் தேவார திருவாசகமாம் தமிழ் வேதங்களையும், மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதிசிவாசாரியர் ஆகிய இந்நான்கு சந்தானாசாரிய மூர்த்திகள்பால் அதிட்டித்து நின்று அவர்களது திருமுகங்களினின்றும் **சிவஞான போதமென்னும்** உயர்ஞானநூலை இருதயமாகக் கொண்ட சிவாகமங்களையும் தோற்றுவித்தருளினார்.

மேற்கூறிய தமிழ் வேதங்களில்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் அருளியவை		௧௬௰௩	பதிகங்கள்
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்	,,	௪௯௰௩	,,
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்	,,	௩௭௰௩	,,
ஆகப் பதிகங்கள்		௯௨௰௩	ஆகும்.

ஆனால் அவை எழுதப்பட்ட ஏடுகளிற் பெரும்பான்மை சிவபெருமானது திருவருளால் வன்மீக † மூடப்பட்டன. அதனால் மறைந்தவைபோக எஞ்சிநின்றவை

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள்	௩௮௪	பதிகங்கள்
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்	௩௧௧	,,
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்	௱	,,
ஆகப் பதிகங்கள்	௭௯௫	ஆகும்.

* அதிட்டித்து - நிலைப்பட்டு † வன்மீகம் - புற்று.

பின்னர் சமபந்தரும் நாவுக்கரசரும அருளிய பதிகங்கள முறையே மும்மூன்று திருமுறைகளாகவும், சுநதரர் அருளியவை ஏழாந திருமுறையாகவும் மாணிககவாசகர் அருளிய திருவாசகமும் திருசசிற றமபலக கோவையாரும் எட்டாந் திருமுறையாகவும் வகுக்கப்பட்டு அவற்றுடன் திருமாளிகைததேவர் சேநதனார் முதலியோர் அருளிச்செயத திருவிசைப்பா திருப்பலலாண்டுகள ஒன்பதாந திருமுறையாகவும், அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரில ஒருவராகிய திருமூலர் அருளிசசெய்த திருமநதிரம பததாந் திருமுறையாகவும, திருவாலவாயுடைய சிவபிரான் திருவாய மலாந்தருளிய திருமுகப் பாசுரமுதலிய நாற்பது பிரபநதஙகளும பதினொராந திருமுறையாகவும, சேககிழார் அருளிசசெயத திருத்தொண்டா புராணம பன்னிரண்டாந திருமுறையாகவும் சேர்ககபபட்டன.

மேற்கூறிய சிவாகமமென்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திரம திருவுநதியார் முதல் சஙகறபநிராகரணம் இறுதியாக வரும பதினன்குமாம. அவற்றின் விவரம் பினவருமாறு:—

உயயவநததேவநாயனா	அருளிய	திருவுநதியார்	க
திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்	,,	திருககளிற றுப்படியார்	உ
மெய்கண்டதேவா	,,	சிவஞானபோதம	௩
அருணநதிசிவாசாரிய சுவாமிகள	,,	சிவஞானசித்தியார	௪
		இருபாவிருபஃது	ரு
மனவாசகஙகடநதார்	,,	உண்மைவிளக்கம்	சு
உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள	,,	சிவப்பிரகாசம்	எ
		திருவருட்பயன்	அ
		வினாவெண்பா	கூ
		போற்றிப்பஃறொடை	௰
		கொடிககவி	௰க
		நெஞ்சுவிடுதூது	௰உ
		உண்மைநெறிவிளககம	௰௩
		சங்கற்ப நிராகரணம்	௰௪

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த தோத்திரப்பாகங்களும சாத்திரப்பாகங்களுமாகிய அகண்டாகார சிவபோக மெனனும் பேரின்பவெள்ளம் சித்தாந்தசைவர்களாகிய நம்மனோர் மட்டுமேயன்றி ஏனைய ஆன்மகோடிகள் அனைவரும் சோந்து புசிக்குமாறு பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் ஏகவுருவாய்க் கிடக்கின்றதென்பதை நம்மில் ஒரு மிகச்சிலரே அறிவர். ஏனையோர் பெறுதற்கரிய பிறவியைப்பெற்றும் பெறுதற்கரிய பிரானடிபேணுதவராய் இத்தகைய அரியநூல்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் காதினுற கேட்டறியாமலும் கேட்டறிய மனமில்லாமலும் சமயவுணாச்சி ஒரு சிறிதுமிலராய்த் தங்கள் வருணுச்சிரம தருமத்தினின்றும வழுவித் தங்கள் குலாசாரங்களை அறவொழித்து நடுவுநிலைமையினீங்கிப் பெரும் பான்மையும் தீயவழியிலேயே ஏராளமாய்ப் பொருள சமபாதிக்கின்றனா. அன்றியும அவர்கள அவவாறு கிடைத்த பொருளில ஒரு மிகச்சிறு பகுதியேனும தக்கார்க்குதவாது தம பெண்டிர் மக்களுடன் அறுசுவையுண்டியைப் புநதிமகிழ்ற உண்டும பட்டாடைகளை உடுத்தும் விலையுயர்நத கனகரத்தினுபரணங்களை அணிந்தும், மற்றுமுள்ள நாடகம்பார்த்தல் வேசையரிணக்கம மதுபான முதலியவற்றிற செலவிட்டு அத்தகைய பொய்யுலக போகங்களை அனுபவித்தும் பின்னர்த் துனபம்பயக்கும் இனபமாநதுவதே போநதநெறியென்றெண்ணி அவற்றிலேயே காலத்தைப்போக்கித் தங்கள வாணுட்களை வீணுட்களாக்கிப் பெறுதற்கரிய பேறிழநது வாளா மாழ்கினறனர். வேறு சிலா சமயவுணமைகளைப் பிறழவுணர்ந்தும, தாமுணர்நதமுறையிற் குறுகிய அறிவினையுடைய நனமக்களுக்குப் போதித்தும் தாங்கள் கெடுவதுடன் அவாகளையும கெடுக்கின்றனர். இன்னோரது இப்பரிதாப நிலைமைக்கு ஒரு முக்கியகாரணம நமது தேயத்தில மெலலெனப்புகுநது நாளுக்குநாள் ஓங்கிவளாநது உலாவித் திரிகின்ற பிறதேசப் போலிநாகரிகமாய நோயினுல் நமது சைவமக்களிற் பலர் அநியாயமாய்ப் பீடிக்கப்பட்டுத் தமிழமொழிஞானம நிரமபப்பெருது, சிலா சிறிது தமிழ்க கல்வி பயின்றும், சிலர் தமிழ்க கலவியே பயிலாமலும

இருப்பதே யாகும. இவ்வாறு பீடிக்கப்பட்டவர்களிற சிலா தமிழ் எழுதவாவது பேசவாவது படிக்கவாவது முடியாதவர்களா யிருப்பதுடன், தங்கள் குறையை ஒரு சிறுமையா யெண்ணுது பெருமையாகப் பாராட்டுகின்றனர். இதனுல் தமிழ் மாதாவானவள் அவாகளைத் தன புதலவராகக கொள்ள நாணுகின்ருள். தமிழ்மொழிஞானம் நிரம்பப் பெற்று ஆய்நத நூற் கல்வி கேளவிகளினுல நன்றிது, தீதிது, ஆவதிது, அலலதிது, குணமிது, குற்றமிது என்ற உண்மை யறிவு முதிர்நது துறவடைநதோரையுங கூட இந நோய் வருததாமல விடவிலலை எனருல், அநதோ! இதன் கொடுமையை என்னென்று கூறுவாம. மேறகூறிய நோயினுல நம்மவர் பீடிக்கப்படுவதன் காரணம அன்னேர் ஆங்கிலக் கல்வியாகிய அரியவுணவைக குற்றமுலப்பிக் குணமுவநது நெறிதெரிநது முறையுணாந்து அளவறிநது உண்ணுமையே யாகும. ஆஙகிலம் கற்கவிருமபுவோர் கறகலாம. உயர்தரப் பரீடசைகளில தேர்ந்து புகழையும செல்வததையும் மிகுதியாய்ப பெற முயலலாம. ஆனுல் அவவாறு முயலவதில அவை யாவற்றிறகும தஙகள சுதாமமே மகுடமாய விளஙகுவது என்னும உணாசசியினை எப்போதும் உடையவாகளாய, அத தாமததை அதி யூககததுடன் வளர்க்கக கடவா. இவவிதம சுதாமததை வளாககாது கைவிட்டுக கறற கலவியும பெறறபுகழும அடைநத செலவமும் மங்கல நாணிழநத மஙகையின் பேரழகையும் யௌவனத்தையும் ஆடையாபரணஙகளையுமே நிகாககும.

நிற்க, மற்றெருரு பகுதியினா தஙகள சமயக் கொளகைகளையும் சாததிரஙகளையும ஓதி யுணாநது அவை காட்டும நெறியில ஒழுக வேண்டுமென்னும் ஆாவம மிககுடையோராயிருககினறனாகள். ஆயினும குடும்பத தொல்லையினுலை அவைகளை ஓதப போதியகாலம கிடைககப் பெருதவர்களா யிருககினறனாகள. அததகையோரைப் பொருட்படுததிப் பொருளுதவியை விருமபாது ஓதுவிப்பவா ஏகதேசமாயுளரென்றுலும, கறக விருமபுவோர் அவரை யறிநது அவரி

டஞ் சென்று ஓதியுணாகின்ருரில்லை. ஆதலால இவாகளும் சமய வுணர்சசி யிலலாதவர்களாகவே மாழ்கின்ருர்கள்.

இவ்விதமாகப் பொருளுடையோரும பொருளில்லோரும முறையே தங்களிடம் பொருளுண்மையும பொருளின்மையுமே காரணமாக வீணே காலத்தைப் போககுகிருர்களா.

சமயாதீதப் பழமபொருளைக கைவநதிட மனறுள வெளிகாட்டி முத்திதரும் தெய்வ சபையையும காட்டுவதாகிய சமயம சைவசமயமே என்னும் ஆன்ரேர்கட்டுரையை அறியாமையினுலும் அறிவிப்பாரினமையாலும் நம்மவரிற் சிலர் தனித்தும வேறு சிலர் குடுமபத்துடனும பிற சமயஙகளில் புகுகின்ருர்கள். இன்னும் சிலர் உயர்குலத்தோரென்று வீண்பெருமை பாராட்டித்திரியும் வன்கண்ணரால இழிகுலத்தோரென்று புறககணிககப்பட்டு அவ்விகழ்ச்சியினின்றும் தங்களை ஒருவாறு நீக்கிககொளளும் பொருட்டுத் தஙகள் குல மக்களுடன் பிறசமயப் பிரவேசம் பண்ணுகிருர்கள். இன்னும் சிலர் சிவாலயங்களுககுச செல்லாது முகமதிய மசூதிகளுக்கும கவர்ககுழிகளுககும போய்த தொழுதும் காணிக்கை செலுத்தியும் அங்கே கொடுககப்படுகிற சாம்பரை நெற்றியிலணிநதும வருகின்ருர்கள் இன னும் வேறு சிலர் பல பேய்சதேவதைகளை ஏற்படுததிக கொண்டு அவற்றிறகு இசககி, மாரி, காட்டேரி, பிடாரி, பேய்ச்சி, வண்டிமலைசசி, மாடன், கருப்பன், குட்டிசசாத தான், பெரியசாத்தான் என்னும பல பெயாகளைக கொடுத்து, அவைகளுக்குப் புலாலுண்போருள கீழ்வகுப்பினரைக்கொண்டு ஆடு, மாடு, கோழிகளைப் பலிசெய்வித தும, கள் சாராய முதலியவறறை நிவேதித்தும் இவ்விழி செய்கைகளால் மீளாநரகிற் காளாகின்ருாகள். அல்லாமலும் அசசமயஙகளில் அககீழ்மக்கள் மேற்கூறிய மது மாமிசங்களை மிதமிஞ்சி யுட்கொண்டு நிலைதடுமாறி ஆடிக் குதித்து அருகிலுள்ளோர் திடுக்கிட்டயரும்படி பயங்கரமான கூககுரலுடன் பிதற்றும் அசம்பாவிதச சொற்களைத் தெய்வ வாககாகக கருதி அவ்வன்கண்ணரைத் தங்கள் மனைவிமககை

ளுடன் அஞ்சலி வந்தனஞ்செய்து, அவர்களது அனுசாரக் காரங்களால் தீண்டப்பெற்று நெற்றியில் சாம்பரும் தரிக்கப் பெறுகின்றார்கள். நம்மனோரது இத்தகைய இழிய செய்கைகளைப் பார்க்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் கேட்குந்தோறும் எம் நெஞ்சம் துடித்தயருகின்றது. மேற்கூறிய காரணங்களினால் நமது சமயத்தின் ஆற்றல் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டே வருகிறது.

மேற்கூறிய பெருங் குறைகளையகற்றிச் சமயவுணர்ச்சி தழைத்தோங்குமாறு செய்வது மூதறிஞருக்கு மட்டுமேயன்றிச் சமானியருக்கும் பொதுவான ஒரு கடமையாகும் என்னு முணர்ச்சி சாமானிய அறிவினையுடைய அடியேனது உள்ளத்திற்றோன்றி இருட்டறையிலிருந்த வென்னை ஈர்த்து வெளியே தள்ளியது. இவ்விதம் தள்ளப்பட்ட தமியேன் என்னால் ஒல்லும் வகையால் சைவ சமையப் பணியாகிய மகத்தான அறவினையை ஓவாது செல்லும் வாயிற் செய்வான் உன்னி, இக காலத்திற்கேற்பச் சைவ சமையக்கொள்கைகளையும் சைவ சமயாசாரங்களையும் சைவப் பெரியாரது திவ்ய சரித்திரங்களையும் எளிய வசன நடையிலெழுதி அச்சிட்டு வெளியிடப் பேரவாவுற்றுளேன். அன்றியும் அரிய பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தியதாய் விளங்கும் மேற்கூறிய தமிழ் வேதங்களாம் தேவார திருவாசகங்களும் மற்றுமுள்ள திருவிசைப்பா முதலிய திருவருட்பாக்களும் இக்காலத்துக்கு மிக விரிவாயும் ஆழ்ந்த கருத்துகளை யுடையனவாயும் இருத்தல்பற்றி அவற்றை முற்றிலும் ஓதியுணர்ந்து பயனடைவது பெரும்பான்மையோருக்கு அசாத்தியமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அச்செய்யுட்களில் எளிதில் பொருள் விளங்கக் கூடியனவாயும் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் ஓதியுணர வேண்டிய பொருள்களை யுடையனவாயும் என்போலிகளது கன்னெஞ்சையும் உருக்க வல்லனவாயுமுள்ள ஆயிரத் தெடுத்த திருப்பாசுரங்களைத் திரட்டியும் அரும்பத விளக்கத்துடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகக் கருதி, கருதிய வாற்றினில் திருவருளை முன்னிட்டுத் தொடங்கி, சைவத்

துக்கு ஒரு திலகமாய் விளங்கிய திலகவதியாரென்னும் அருந்தவச் செல்வியாரின் தம்பியாராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனார் தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு திலகமாய் விளங்கும் திருவாரூரிற் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்களுக்குத் திலகமெனத் தகும் திருவாரூர்ப்போற்றித் திருத்தாண்டகத்தினை சிவார்ச்சனைத் திருமந்திரமென்னும் பெயருடன் முதன் முறையாக வெளியிட்டுள்ளேன்.

இத்திருப்பாசுரங்களை ஆடவர் பெண்டிர் சிறுவர் சிறுமியர் ஆகிய ஒவ்வொருவரும் நியமமாய் மனனஞ்செய்து அவற்றின் பொருள்களைக் கூடியவரையில் தாமாகவே ஊகித்தறிந்தும் தாமாக அறியமுடியாத விடங்களில் தக்காரவாய்க்கேட்டும் வாய்ப்பாடம் பண்ணிக்கொண்டு பிரதிதினமும் அதிகாலையில் அநுட்டான முடிந்தவுடன், பசுவின்சாணத்தினால் மெழுகப்பட்டுக் காய்ந்ததும் நல்ல வெளிச்சமுள்ளதுமான ஓரிடத்தில் வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்கு முகமாகவேனும் சம்மணங்கூட்டி நிமிர்ந்துட்கார்ந்து உச்சச்சுரத்தில் ஓதக்கடவர்.

இப்பணியைச் செவ்வனே நிகழ்த்தும் ஆற்றல் தமியேனிடத்தின்மையை நோக்கி மூதறிஞர் இகழாமையை வேண்டுகின்றேன்.

அடியார்தம் அடியார்க் கடிமை

திருநெல்வேலி - பரமசிவன்.

உ

சிவமயம்

சிவார்ச்சனைத்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவாய நமவெனச் சித்த மொருக்கி
அவாய மறவே யடிமைய தாக்கிச்
சிவாய சிவசிவ வென்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க வானந்த மாமே —[திருமூலர் திருமந்திரம்]

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவார்ச்சனைத் திருமந்திரம் —அதாவது சிவனை அருச்சிக்கும் திருமந்திரம். இத்திருமந்திரம் தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்துள் திருவாரூர்ப்-போற்றித் திருத்தாண்டகத்தைக் குறிக்கும். இத்திருத்தாண்டகத்தில் சிவபெருமானை நூற்றெட்டுமுறை போற்றிப் பாடியுள்ளது. ஆதலின், இது சிவனை அருச்சித்தற்காம் தகுதி வாய்ந்த திருமந்திரமாயிற்று. மந்திரம் என்னும் பதம் (தன்னை) நினைப்பவரைக் காப்பது (மந- மநநம், திரம்-காப்பது) எனப் பொருள் படும். இத்திருத்தாண்டகத்தை வாயினால் உச்சச் சுரத்திற் பாடி இதில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அரிய பெரிய விடயங்களின் கருத்துக்களை மனத்தினாற் சிந்தித்துக் கையினால் நாண்மலர் கொண்டு அருச்சிப்பவர் கடுநரகில் வீழாது

காககப்படுவா எனனும துணிபுபறறி இது சிவாசசனைத் திருமந திரம எனப்படடது. இதறகுபபிரமாணம:—

பததரோடு பலரும பொலிய
  மலரங் கைப்புனல் தூவி
ஒத்தசொல்லி யுலகத தவாதாந
  தொழுதேதத வுயா செனனி
மததமவைதத பெருமான பிரியா
  துறைகினற வலி தாயம †
சித்தம்வைதத வடியா ரவாமே
  லடையா மற்றிடா நோயே [சமபநதா]

சிவபூசை செய்வோருள சிவாஷ்டோததிர சதநாமங களைப் பொருளுணாநது பிழையினறித திருததமாய உச்சரிக்க இயலாதவாகள் இதனை ஓதி அருசசிக்கக கடவர். ஏனையோா சிவாலயததில சிவபெருமானுக்கு அருசசகரைக் கொண்டு அருசசனை செய்விககுங காலததில ஓதககடவர்.

இதனைச சைவசமயாசாரியர் நால்வரில் ஒருவராகிய திருநாவுககரசு நாயனா, திருத்தொண்டருடன் திருவாரூர்த் திருப்பதிக்குச சென்று, அஙகுள்ள திருககோயிலை அடைநது, ஆயிரககால் மண்டபத்தின் முனவநது வணஙகி, திருமாளிகை வாயிலிறபுகுநது, புற்றிடங் கொண்டாரை நேரில் தரிசிதது, ஆனநத பரவசராகிக் கண்ணீர் சொரிநது தியாகேசப் பெருமானது திருவடியில விழுந்து போற்றிப் பாடியருளினா.

† திருவலிதாயம எனனும தலம இப்போது ‘பாடி’ என வழங்கும.

சிவமயம

திருவாரூர்-போற்றித் திருத்தாண்டகம்

திருவாரூர் (திரு ஆர் ஊர்) இலக்குமி தேவியானவள் இருந்து தவம்புரிந்த (சிவபெருமானைப் பூசித்த) தலம். * இத்தலம் தன்னிடம் பிறந்தார்க்கு முத்தியளிப்பது. இவ்வூரிலுள்ள ஆலயம் **திருமூலட்டானம்** எனப்படும். அவ்வாலயத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபம் **தேவாசிரியன்** எனப்படும் அங்குள்ள திருக்குளம் **கமலாலயம்** எனப்படும்.

இலக்குமிதேவி சிவபெருமானைப் பூசித்த கதை:—

ஆதியில் திருமால் மூவுலகினையும் அழகில் வெல்லத்தக்க ஒரு புதல்வனைப்பெற விரும்பித் திருப்பாற்கடலில் அநந்தசயனத்தினகண் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தார். அவ்விதம் தவஞ்செய்த அவர்முன் சிவபெருமான் தோன்றி அவர் வேண்டிய வரத்தை ஈந்தார். அப்போது அருகிலிருந்த பார்வதி தேவியார், தம்மைத் திருமால் வணங்காததால் சினந்து, இவரால் பெறப்படும் பேரழகினையுடைய புதல்வன் பின்னர் அச்சிவபெருமானது கோபத்திற்காளாகி அவரது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வெளியாகும் அக்கினியினால் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பராகக் கடவன்'' எனச் சபித்தார். அதனையறிந்த திருமகள் மனம் வருந்திச் சிவபெருமானையும் பிராட்டியாரையும் வணங்கி, அப்புத்திரன் இறந்தாலும் மறுபடியும் உயிர்பெற்று வாழ்ந்திருக்க வரந்தர வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவ்வரத்தினைப் பெற்றனள்.

---

* திருவாரூரிற் பிறக்க முத்தி, திருத்தில்லையைத் தரிசிக்க முத்தி, திருவண்ணாமலையை நினைக்க முத்தி, காசியில் இறக்க முத்தி என்பது மூதுரை

பின்னர் பார்வதிதேவியாரது சாபப்படி மன்மதன் இறந்த போது திருமகள் திருவாரூரை அடைந்து புற்றிடங்கொண் டாரைப் பூசித்து இறைவன் திருவருளால் மன்மதன் உயிர் பெற்றெழுகக்கண்டு மகிழ்ந்தாள் எனபதாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க. கற்றவாக ளுண்ணுங் கனியே போற்றி
கழலடைந்தார் செல்லுங் கதியே போற்றி
அற்றவாகட் காரமுத மானாய் போற்றி
அல்லலறுத் தடியேனை யாண்டாய் போற்றி
மற்றொருவ ரொப்பில்லா மைந்தா போற்றி
வானவாகள் போற்று மருந்தே போற்றி
செற்றவாதம் புரமெரித்த சிவனே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி

குறிப்புரை —கற்றவர்கள் உண்ணும் கனி - சிவபுரா ணம் சிவனடியார் பிரபாவம் முதலிய புண்ணியக கதைகளை யும், தேவாராதி தோத்திர நூலகளையும் சிவஞான போதாதி சாத்திர நூலகளையும், இன்னும் திருக்குறள் முதலிய ஞான நூல்களையும் கற்குமுறையிற் கசடறககற்று கற்றவாறு ஒழுகுவோர் அனுபவிக்கும் பேரின்பககனி. இதனை,

முற்றலாமையிள நாகமொடேன
முளைகொம் பணைபூண்டு
வற்றலோடுகல னுப்பலிதோந்தென
துள்ளங்கவர் கள்வன்
கற்றல்கேட்டலுடை யார்பெரியார்கழல
கையாற் றொழுதேத்தப்
பெற்றமூர்ந்தபிர மாபுரமேவிய
பெம்மா னிவனன்றே [சம்பந்தர்]

மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின் றிருப்
பாதமேமனம் பாவித்தேன

பெற்றலும் பிறந்தேன் இனிப் பிற
    வாத தன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை
    யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவா உனை நான் மறக்கினுஞ்
    சொல்லும்(ம்)நா நமச்சிவாயவே [சுந்தரர்]

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
    கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
    மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத்
    திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங்
    குளிரஎன் கண்குளிர்ந் தனவே [சேந்தனார்]

என்னும் திருப்பாசுரங்களால் அறிதல் கூடும். கழல் - திருவடி. கதி-பதவி. அற்றவர் - யான் எனது என்னும் அகப்பற்று புறப்பற்றுகளை ஒழித்தவர். ஆர் அமுதம் - நிறைந்த தேவாமிருதம் (சாவா மருந்து). அல்லல்-பிறவித் துன்பம். மைந்தன் - வலிமையுடைய புருடன். செற்றவர் - பகைவர். புரம்-திரிபுரம். * போற்றி - துதி.

செற்றவர் புரமெரித்தது:—

மாயைபெற்ற புதல்வனாகிய தாரகாசுரன் குமாரக்கடவுளால் கொல்லப்பட்ட பிறகு, அவ்வசுரனது புதல்வர்களான தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலி என்னும் மூவரும் சமபல முடையவர்களும், இந்திரியங்களைச் செயித்தவர்

* மும்மதில் —இருப்புமதில், வெள்ளிமதில், பொன்மதில்

களும், உலகினைவெல்ல விரும்பினவர்களும், சமதமாதி குண சம்பந்திகளும், சத்தியவானகளுமாய மேருமலையை யடைந்து பெரிய தவத்தைச் செய்தார்கள். அப்போது பிரமதேவர் அவர்களது அருந்தவத்துக்கிரங்கிப் பிரசன்னமாகி அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் யாதுகருதித் தவஞ்செய்கின்றீர்கள்?" என்று வினவலும், அவ்வசுரர் மூவரும் அவரைப் பணிந்து கைகட்டி நின்று, "கடவுளே! எங்களுக்குச் சாவப்பிராணிகளிலும் ஒன்றாலேனும் இறவா வரத்தினை அளிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பிரமதேவர், "இறவாதிருப்போர் ஒருவருமிலர். கற்பகாலங் கழியின் யானும் இந்திராதி தேவர்களும் திருமாலும் இறப்போம். ஈசன் ஒருவனே இறவாதவன். † ஆதலின், அதனையன்றி வேறு வரம் யாதாமொன்றைக் கேளுங்கள்" என்ன, அசுரர் ஆலோசித்து, "அண்ணலே! அடியேங்கட்குச் சத்துருக்களால் செயித்தற்கு அசாத்தியமானவையும், தேவர்களாலும் அழிக்க முடியாதவையும், சுகத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவையும், எண்ணிய இடத்திற்கு எளிதிற்செல்லும் வலிமையுடையவையுமான பொன், வெள்ளி, இரும்புகளாலாகிய மூன்று பட்டணங்கள் வேண்டும். அம்முப்புரங்களும் பூமி அந்தர சுவர்க்கமென்னும் திரிலோகங்களிலும் சஞ்சரித்து ஆயிர வருடத்திற்கு ஒருமுறை ஒன்று சேர்வதும், மீண்டும் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்வதுமா யிருத்தல் வேண்டும் அவ்வாறு அம்மூன்றும் ஒன்றுகூடி

---

† நூறுகோடி பிரமர்கள் நொங்கினார்
ஆறுகோடி நாராயண ரங்ஙனே
ஏறுகங்கை மணலெண்ணி லிந்திரர்
ஈறிலாதவன் ஈசனொருவனே"—திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருக்குறுந்தொகை

யிருககுளு சமயததில் அமமூனறையும ஒரே அமபினுல் அழிககவல்ல சுததவீரன் ஒருவனிருநதால் அவனுல மழை காலததில சநதிரன் பூச நடசததிரத்துடன் கூடியிருக்கும் முகூர்ததததில் (தைப்பூசததன்று) அம்முப்புரஙகளும் அழிவை யடையவும், அதனுல் நாஙகள மூவரும் இறககவும, வேறெருவராலும இறவாதிருககவும வரந்தரவேண்டும்'' என்று பிராாததிததார்கள. பிரமதேவா, ''அவவண்ணமே யாகுக'' என்றுரைததுத் தமதுலகம சென்ருர். பிறகு மயனென்னும் அசுரததசசன் பிரமதேவர் கடடளைப்படி காஞசனபுரி இரசிதபுரி, ஆயசபுரி என மூன்று படடணஙகளை நிருமிதது அவறறுள * காஞசனபுரியைச சுவர்க்கததிலும, † இரசிதபுரியை மததியததிலும. ‡ ஆயசபுரியைப் பூமியிலும சஞசரிக்கத தககதாகச சூத்திரம வைத்து அவற்றை முறையே தாராகாக்ஷன் முதலிய மூவருககும கொடுத்தான. [தவஞசெயதலால வருவதாகிய வலலமையை அடைநதவர்கு இயமனைக கடததலும எளிதென்ருல், திரபுராதியர் பெற்ற வரம அரியதெனப் போற்றததகக தன்று என்பது இங்கு குறிககத தக்கது.

கூற்றங் குதித்தலுங கைகூடு(ம) நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்படட வர்க்கு [திருககுறள]

கூற்றங் குதித்தலுககுச சான்ருவார் மார்க்கண்டேயர் என்னும் வாலிய தவசியாவா. அவரது சரிதம் பின்னாக காண்க.]

தாரகாக்ஷன் முதலாயிஞா தாங்கள பெற்ற அருநதவச செலவததிஞல இறுமாப்படைநது தெய்வத்தை மறநது

* காஞசனம் - பொன் † இரசிதம - வெள்ளி ‡ ஆயசம - இருமபு. திரிபுரம - திரிகின்றபுரம் 'திரிகின்ற முப்புரஞ் சென்ற பிரான' என்ரா திருமூலா.

நனெறியினின்றும வழுவினவாகளாகி அளவிறந்த அவு ணச சேனையுடன் திரிபுரங்களிற் சென்று வைகுண்ட முத லிய தேவ நகரஙகளையும, பூலோகததிலுள்ள பல பட்டினங் களையும் சிதைததது அங்குள்ள அநேக கோடி சீவராசிகளை யும் அழிததது வநதாாகள். தேவர்கள அவவசுரர்களுடைய இத்தகைய கொடிய செயகையைச் சகிகக முடியாதவர்களாய் விட்டுணு மூர்த்தியுடன் சிவபெருமானிடஞ் சென்று வணங் கி, பின, "எஙகள பதியே! திரிபுர வாசிகள இறககுந் தனமையுள்ள எவராலும எப்பிராணியாலும இறவாதிருகக வரமபெறறிருததலின், அவாகளை அழிககும ஆற்றல் தேவரீருககனறி வேறெவாககும இலலையாதலால தேவரீரே அவவவுணப் பதகரைத் திரிபுரஙகளோடழித்து அடியேங் களை இரடசித்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்ததிததாாகள. பரமகருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் அவர்களது வேண்டு கோளுககிரஙகி, "அவ்வாறே செய்வோம்" என விடை யளித தனுபபினா. பின்னா அவருடைய ஆக்கினையினபடி விசுவகர்மா வெனனுந் தேவதசசன் * பதினான்கு உலகஙகளை யும ஒரு திவயாரதமாய நிருமிததான். சூரிய சநதிராகள அவ் விரதததின் சககரங்களாயினா. பிரமதேவர் சாரதியானார். வேதங்கள நானகும நானகு குதிரைகளாயின. பிரணவ மந்திரம குதிரை செலுததுங கோலாயிற்று. இவ்வாறு ஆயததஞ் செய்யப்பட்ட தேரின் மேல சிவபெருமான் பார்

---

* பதினான்கு உலகங்களாவன—பூலோகம், புவலோகம சுவலோகம், சனலோகம, தபோலோகம, மகாலோகம், சத்திய லோகம என மேலுலகேழும, அதலம், விதலம, சுதலம, தராதலம் இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம், எனக் கீழுலகேழுமாம்.

வதி தேவியாருடன் யுதத சநநததராய எறினா. † அப்போது மேருமலை வாசுகி யெனனும பாமபினை நாணுககொண்ட ஓர் அற்புத வில்லாக அவரது இடககரத்தில அமாநதது. விடடுணுவானவர் அககினி தேவரைக கூராகவும வாயுதேவரை ஈர்ககாகவுங கொண்ட ஓா அறபுத அமபாக அவரது வலககரததில் அமாநதாா. சிவபெருமான் ஆரோகணித தலும தேரானது திரிபுரததை நோககிச சென்றது. அதது செலலுகையில அதனை உலகததைத் தாஙகும கூாம ரூபியான நாராயணன இடபரூபம வகிததுத தாங்கினா. ‡ திரிபுரததைச சமீபிததலும சிவபிரான $ விலலை வளைத தனா. அபபோழுது திரிபுரஙகள மூன்றும ஒன்று சோநது சாறகாலததுச சநதிரபுஷய நக்ஷததிரமா யிருநதது. சிவ பெருமான தமது கையிலிருநத ஓரமபைப் பிரயோகிககச

---

† குனறவாாசிலை நாணாாவரி வாளிகூரெரி காற்றினமுமமதில
வெனறவா றெஙஙனே விடையேறும வேதியனே
தென்றலாாமணி மாடமாளிகை சூளிகைககெதிா நீணட
(பெண்ணைமேல்
அன்றிலவந தணையும ஆமாததூ ரமமானே—

திருஞான சமபநதா தேவாரம்.

கலலானிழற் கீழாயிடா காவாயென வானோா
எலலாமொரு தோாயயன் மறைபூட்டிநின் றய்ப்ப
வல்லாயெரி காறறீாககரி கோலவாசுகி நாணகல்
விலலாவெயி லெயதானிடம வீழிமமிழ லையே—

திருஞான சமபநதா தேவாரம்.

‡ கடகரியும பரிமாவுந தேருமுகந தேறுதே
இடபமுகந தேறியவா றெனககறிய வியமபேடீ
தடமதிலக ளவைமூனறுந தழலெரிதத வநநாளில
இடபமதாயத தாஙகினான திருமாலகாண சாழலோ—திருவாசகம்.

$ வளைநதது விலலு விளைநதது பூசல
உளைநதன முபபுரம உநதீபற
ஒருஙகுடன வெநதவா றுநதீபற—திருவாசகம்

பெணணை - பனை.

சித்தமானார். அப்பொழுது போர்க் கருவிகளாக அமைந்திருந்த ஒவ்வொருவரும் தம்மாலேயே திரிபுரதகனம் நிகழ்வதாக இறுமாப்படைந்தனர். அதனை யுணர்ந்த சிவபெருமான் பாணத்தைப் ‡ பிரயோகியாது புன்னகை செய்தார். அப்போது அவர் வாயினின்றும் வெளிவந்த அக்கினியினால் முப்புரங்கள் எரிந்து சாம்பராயின - என்பதாம்.

குறிப்பு:—ஆலயங்களில் பிரமோற்சவ காலத்தில் நடைபெறும் இரதோற்சவம் (தேரோட்டம்) இந்த ஐதிகத்தினையே குறிக்கும் என்றறிக

௨. வங்கமலி கடனஞ்ச முண்டாய் போற்றி
மதயானை யீருரிவை போர்த்தாய் போற்றி
கொங்கலரு (ம்) நறுங்கொன்றைத் தாராய் போற்றி
கொலபுலித் தோலாடைக் குழகா போற்றி
அங்கணனே யமராகட்ட மிறைவா போற்றி
ஆலமர நீழலறஞ் சொன்னாய் போற்றி
செங்கனகத் தனிக்குன்றே சிவனே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி

குறிப்புரை:—வங்கம் - மரக்கலம், கப்பல். ஈருரிவை - ஈரத்தோடு உரிக்கப்பட்ட தோல். கொங்கு-பூந்தாது. நறுங் கொன்றைத்தார் - வாசனையுடைய கொன்றைப் பூமாலை. குழகன் - அழகன். அங்கணன் - அழகிய கண்ணையுடையவன், (கண்ணோட்டம்) கிருபா நோக்கமுடையவன். அமரர் - மரணமில்லாதவர், தேவர். இறைவன் - அரசன். கனகம் - பொன்.

---

‡ ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தம்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற—திருவாசகம்

சிவபெருமான் நஞ்சமுண்டது —முனனொரு காலததில தேவாகளும அசுராகளும தமமுட பகைகொண்டு போா செயய, இருதிறததாருள்ளும் அநேகா இறநதனா. எஞ சியோா நெடுநாள அழியாமலிருநது போாசெயயககருதிப் பிரமதேவரையடைநது தங்களுக்குச சாவாமருந்தாகிய அமிருததததைத் தரவேண்டுமென்று பிராாததித்தாாகள. பிரமதேவா அவர்களுடன திருமாலிடஞ் சென்று அவாா களது வேணடுகோளைத தெரிவித்தாா.

திருமால அவாகளது விண்ணபபததுககிணஙகி, பாற கடலில மநதரகிரியை மததாக நிறுததி, சநதிரனைத தூணு யமைத்து, வாசுகியென்னும பாமபைக கயிறுகப பிணைத்துக கடையுமபடி ஆககினை செயதாா. பின தாம ஆமையுருக் கொணடு மத்தின அடியையும முடியையும முறையே தமது முதுகினுலும கரததினுலும தாஙகி நினறனா வாசுகியாகிய கயிறறைச சுரர் ஒரு புறமு ர அசுரர் ஒரு புறமுமாகப் பிடித் துககடைநதாாகள அவவாறு கடைநதபோது, வாசுகி வருநத தம பொறுது நஞ்சைக கககக, அநநஞசு உலக முழுதும பரவி யது. அதனைக கணணுறறு எலலோரும பயந்து வருந தினர். அப்போது திருமால் அவாகளுடன கயிலைககுச சென்று நிகழ்நததைப பரமசிவனிடம விண்ணப்பஞ் செய தார். சிவபெருமானுடைய ஆககினைப்படி அவா பக்கததி லிருநத ஆலாலசுநதராா அநநஞசைத திரட்டிக கொண்டு வநதுதவ, எமபிராஞா அதனை ஒரு திவலையாககி உட கொண்டு தமது திருமிடறறில நிறுததினுர். அதனுல் அவா காளகண்டர் என்னும் பெயரையடைநதார். பின்பு திரு மால முதலியோா பாற்கடலை மறுபடியும கடைநது அமுததத் தைப் பெறறுாகள் என்பதாம்.

சென்று, அங்கு முன்னர் மோகினியாய்ச சென்ற மாயனுரை யும அவர் தாஙகி நின்ற பெண்ணுருவின் பேரழகைககண்டு காமவிகார மடைந்து தஙகள உன்னதத தவநிலையினின்றும் தவறி அவரைத தொடர்ந்த அமமுனிவாகளேயும சநதித தாா அப்பொழுது இருடியர் கா ளேயுருககொண்டு நின்ற கடவுளரையும கறபு நிலேதவறி நின்ற தஙகள பனனியரையும கணடு நாணமடைநது, நிகழ்நதவெதலலாம சிவபெருமானது திருவிளேயாடடெனபதை அறிநதும தாஙகளகொண்ட இறு மாபபி னின்றும் நீஙகாதவாகளாயச சிவபெருமானே மிகவும வெகுணடு பார்த்து அவரைககொலல நினேதது ஒருமிகக கொடிய யாகததைச செயதார்கள. அப்போது அவவேள வித தீயினினறும ஒருபுலி தோனறி அமமுனிவர்களது ஆக் கினைப்படி சிவபெருமானைக கொலலும்படி செலல, அவா அப் புலியைக்கோன்று அதன் தோலே ஆடையாகத் தரித்தார். அவவேளவித தீயினின்றும முததலேசசூலம, மான, பாமபு கள, பூதஙகள, நகுவெணடலே, மநதிரரூபமாகிய உடுககை, முயலகனென்னும பூதம ஆகிய இவைகள தோன்றின. சிவபெருமான் சூலததை ஆயுதமாக ஒருகையிறபற்றி மானே மறறொரு கையிலேநதி, அரவஙகளே ஆபரணமாக அணிநது, பூதஙகளேத் தமது சேனையாககிக கொண்டார்; வெண்டலேயைச சிரததிலணிநது, உடுககையை வேறொரு கையிற்பற்றினார் கடைசியாக முனிவர்கள வேளவித தீயை ஏவினர். சிவபெருமான் வேளவிததீயைப் பிறிதோா கையி லேந்தி, முயலகனே உதைத்துக கீழே தளளித தமது வலது காலே அவனது முதுகிலூனறி நின்றனர். அவவாறு காலின் கீழ் அகப்பட்ட முயலகன் மெலல மெல்ல உடலேத தூககித் தூககி யசைதலும், எம்பெருமான் மழு முதலியவைகளேக் கைகளிலேநதி அரவங்களே ஆபரணமாயணிநது நின்ற திருக

கோலத்துடன் சிதாகாசத்தின் கண்ணே என்றும் நீங்காமல் ஆனந்தநிருத்தம் செய்வதுபோல அம்முயலகன் முதுகொடிய நடித்தருளினார். அவர் அவ்வாறு தாண்டவஞ் செய்தலும் சராசரங்கள் யாவும் நடுங்க உலகடங்கலும் மயங்கி வீழ்ந்து அயர்வுற்றது. இறைவர் அதனை யுணர்ந்து திருநடமியற்றுது நிற்க, தேவர் முதலியோர் மயக்கத்தினின்றும் நீங்கி அன்போடெழுந்து வணங்கினர் பின்னர் இறைவர் அம் முனிவர்களுக்கும் அவர் பன்னியாக்கும் நல்லுணர்ச்சியைத் தர, அவர்களும் எழுந்து சிவபெருமானை வணங்கித் தாங்கள் செய்த பெருங் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு துதித்தனர் தருக்கு மிகுந்துத் தன் தோள்வலியுன்னித் தட வரை (கயிலைமலை)யை வரைக்கைகளால் எடுத்து ஆர்த்த அரக்கனை (இராவணனை) அம்மால் வரைக்கீழ் அடர்த்திட்டு அருள் செய்த கருணையங் கடலாகிய எம்பெருமான் அவர் களுக்கு அருள் செய்தார். என்பதாம்.

குறிப்பு:—ஆலயங்களில் பிரமோற்சவ காலத்தில் நடை பெறும் கங்காள நாதர் (பிச்சாண்டார்) உற்சவம் இந்த ஐதிகத்தினையே குறிக்கும் என்றறிக

சிவபெருமான் ஆலமர நிழலில் அறஞ் சொன்னது:—

பார்வதி தேவியார் மலையரையன் மகளாய் அவதரித்துப் பரமசிவனை மணஞ்செய்வதற்காகத் தவஞ்செய்த காலத்தில், ஒருநாள் பிரமதேவர் தமது மானத புத்திரர்களாகிய சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்னும் நால்வரையும் அழைத்துத் தமது படைப்புத் தொழிலை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சொன்னார். அவர்கள் அதற்கு இணங்காமல், "நாங்கள் இந்தப் பாசபந்தத்தில் அகப்பட் டுழலாது சிவபெருமானது திருவடியை அடைந்து பேரின்பக்

கடலில் திளைத்தாடுவோம்'' என்று சொல்லித் தவஞ்செய்வா ராயினர். பரமசிவன் அவர்களது தவத்துக்கிரங்கி அவர் களுக்குத் தரிசனந் தந்து, 'உங்களுக்கு வேண்டியது யாதென்று' கேட்க, அவர்கள் தங்களுக்கு வேதாகம முடிப் பொருளை உணர்த்த வேண்டிக்கொண்டார்கள். இறைவர் அவர்களுடன் கயிலைமலைச் சிகரத்தின் தென்றிசையில் இருக் கின்ற கல்லாலமரநிழலில் தட்சணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி அவர்களுக்கு வேதார்த்தங்களை ஓங்கார வாயிலாக உப தேசித்தருளி, பின்னர் சிவாகமத்திற்கூறும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னும் சிவபூசையாதி நான்கு பாத இயல்புகளையும், பதி, பசு, பாசமென்னும் திரிபதார்த்த இலக்கணங்களையும் தெளிவித்தருளினர். கேட்டவர்களாகிய அவர்கள் தாங்கள் தெரிந்துகொண்ட உண்மைப் பொருள் களை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென நான்கு பாகு பாட்டில் நான் மறையாக இயற்றினர்கள் என்பதாம்.

குறிப்பு:—மேற்கூறிய நான்கு பாதங்களில் ஞானநிலை யானது சொல்லால் உணர்த்தற்கு உரிய தன்றுதலை நோக்கி மோனமென்பது ஞானவரம்பாகு மாதலால் மோனநிலையே உண்மை நிலையென்று சிவபெருமான் தாமும் மோனநிலையி லிருந்து சனகாதியர்க்கு ஞானநிலையை உணர்த்தியருளி ஞர் என்றறிக.

ந. மலையான் மடந்தை மணாளா போற்றி
மழவிடையாய் நின்பாதம் போற்றி போற்றி
நிலையாக வென்னெஞ்சி னின்றாய் போற்றி
நெற்றிமே லொற்றைக்கண் ணுடையாய் போற்றி
இலையார்ந்த மூவிலைவே லேந்தீ போற்றி
ஏழ்கடலு மேழ்பொழிலு மானாய் போற்றி
சிலையாலன் றெயிலெரித்த சிவனே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி

குறிப்புரை.—மலையான - இமயமலை யரசன. மடநதை-பெண்களுககுரிய பருவஙகள ஏழிலொனறு; அவை பேதை, பெதுமபை, மஙகை, மடநதை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளமபெண். இவறகு முறையே வயதெல்லை - அ, கக, கரு, கக, உரு, நக, சக என்றறிக மணாளன - மணவாளன, நாயகன். மழவு-இளமை. விடை-இடபம, எருது. மூவிலை வேல-முத்தலைசசூலம, கடல ஏழு-உவர்நீா, நன்னீர், பால, தயிா, நெய், கருபபஞசாறு, தேன். பொழில-உலகபொது. சிலை-மேருமலை, எயில-மதில. சிலையால எயிலெரிதத சிவன்-செறறவர்தம புரமெரிதத சிவன் (முதல திருப்பாசுரம)

சிவபெருமான் மலையான் மடந்தை மணாளனது:—பூர்வத்தில பிரமதேவரது புததிரனை தககன் அருநதவமியறறி, அததவததின் பயனாக உமாதேவியாரைப் புத்திரியாராக அடையப்பெறறு அப்புததிரியாரைச சிவபெருமானுககு வதுவைசெய்து கொடுத்தான். தககன் இவவாறு சிவபெருமானைத தன் மருகனைகப்பெறறு அதனல் தருக்குறறு அச்சிவபெருமானையே மதியாது இகழ்நது அதனால அவரது கோபத்துககாளாகி முன அவரனுககிரகததால் தான்பெறற பெருமை பேறுகளனைததையும் ஒருஙகிழநது வலியுஙகுன்றி வறியனாயினன. தககனது நிலைமை இதுவாக, அவனிடம் சிலகாலம் வளர்நது தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரைப் பெற்றிருநத உமாதேவியார் சிவபெருமானை வணஙகி, தக்கனால் வளர்க்கப்பட்ட தன் சரீரத்தையும் அவனால தனக்கிடப்பட்ட பெயரையும நீக்கியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திதது, அவரனுக்கிரகத்தால் இமயமலை யரையனிடததே ஒரு குழநதை வடிவாய்சசென்று வளர்ந்து ஐநது வயதாய பின் இறைவரை நோக்கித் தவஞசெய்து அவரால் மணஞசெய்து கொள்ளப்படடாா என்பதாம.

மழவிடையின் வரலாறு:- முன் ஒரு சாவசங்கார காலத்தில் பிரமவிட்டுணுக்களும் சகல உயிர்களும இறப்ப, அண்டங்கள அழிந்துபட, எல்லா உலகங்களையும அக்கினி வியாபித்துண்ண, அப்பொழுது உலகமெல்லாம சுடலையாய்ப பரிசுத்த முடையதாயதத் தோன்ற, அந்த மகா மயானத்திலே சாவேசுவரன் பராசத்தி கண்டுகளிக்க நடித்தார. அப்போது தருமதேவதை ஓரழகிய வெள்ளையிடப உருவெடுத்து அவர்முன் சென்று வணங்கி, "என்னை உமது வாகனமாக்கிக் காக்கவேண்டும" என்று வேண்டியது. அவர் அதற்கு இறவாத தன்மையையும, ஒப்பில்லாத வலிமையையும, அன்பையும, மெய்யுணர்வையும கொடுத்து, அதனை நோக்கி, "கிருதயுக முதலிய நானகு யுகங்களிலும தருமத்தின் தன்மை இதுவென்று யாவரும் அறியும்படி முறையே நான்கும் மூன்றும இரண்டும் ஒன்றுமாகிய கால்களைப் பூமியில் ஊன்றிச சஞ்சரிப்பாயாக. உன்னிடத்தில யாம எக்காலமும நீங்காதிருப்போம" என்று அருளிச்செய்து, அதனை வாகனமாகக கொண்டார. அந்த நாள முதலாக எமபெருமான தமதடியார்க்கு எருதேறி அருளபுரிவாராயினர். இந்த உண்மையினை,

"எங்கேனு மியாதாகிப் பிறந்திடினுந தன்னடியார்க
கிங்கேயென றருளபுரியு மெமபெருமா னெருதேறிக
கொங்கேயு மலர்சசோலைக் குளிரபிரம புரத்துறையும
சங்கேயொத தொளிரமேனிச சங்கரன்றன் றன்மைகளே."

என்னும திருஞான சமபந்தமூர்த்தி நாயனார திருவாக்கிற் காண்க. சிவபெருமான் திரிபுரத்தைச சிரித்தெரித்த சமயத்தில அருகில நின்ற விட்டுணுவானவர் அவரை இடபவுருவெடுத்துத் தாங்கினார் என்பதும ஓர ஐதிகமாம. இதற்குப் பிரமாணம முன்னாக கூறியுள்ளது.

மூவிலை வேலின் வரலாறு:—புலித்தோலாடை புனைந்த கதையிற் காண்க. இவ்வேலின் அடித்தண்டு சிவபெருமானையும், மேற்கவர்கள் மூன்றும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிற் கர்த்தாக்களாகிய பிரம விட்டுணுருத்திரர்களையும் குறிக்கும் ஒரு சின்னமாகும்.

ச. பொன்னியலு மேனியனே போற்றி போற்றி
பூதப்ப டையுடையாய் போற்றி போற்றி
மன்னியசீர் மறைநான்கு மானாய் போற்றி
மறியேந்து கையானே போற்றி போற்றி
உன்னுமவர்க் குண்மையனே போற்றி போற்றி
உலகுக் கொருவனே போற்றி போற்றி
சென்னிமிசை வெண்பிறையாய் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி (ச)

குறிப்புரை.—பொன் இயலும் மேனி - பொன்னிறமுடைய உடம்பு, 'பொன்னார் மேனியனே' 'பொன் வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி பொலிந்திலங்கும்' என்றார் பிறரும். பூதம் - பூதகணம், பேய் படை-சேனை. மன்னியசீர் மறைநான்கு - நிலைபெற்ற (அழியாத) சிறப்பினையுடைய இருக்கு, தைத்திரியம் (யசுர்), சாமம், அதர்வணம் என்னும் மறைப்பொருளாகிய நான்கு வேதங்கள். 'மன்னிய சீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்' என்றார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். 'மறை நான்குமானாய்' என்றதனால் சிவபெருமானது தற்புருடம் (காத்தல்), அகோரம் (அழித்தல்), வாமம் (விளக்கல்), சத்தியோசாதம் (தோற்றுவித்தல்) என்னும் நான்கு திருமுகங்களினின்றும் முறையே இருக்காதி நான்கு வேதங்களும் பிறந்தமை பெறப்படும். மறி-மான் கன்று. உன்னுதல் - நினைத்தல். உன்னுமவர்க்கு உண்மையன் - நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே புகுந்து நிற்கும் பொன்

ஞாசபைப் புண்ணியன். சென்னி - தலை. பிறை - சந்திரப் பிரபை, வாலசந்திரன்.

பூதப்படையின் வரலாறும் மழியின் வரலாறும் - புலித் தோலாடை புனைந்த கதையிற் காண்க.

பிறையணிந்தது :—சந்திரனுடைய பனனியா இருபத தெழுவரில் கார்ததிகை உரோகிணியென்னும இருவருமபேரழகுடையவரா யிருநதமையால், அவன் அவர்களிடததே அதிக மையலகொண்டு மற்றையரிடம பராமுகமாயிருந தான. ஏனைய மிருகசிரிட முதலிய இருபததைவரும தங களுககு நோநத குறையைத் தங்கள பிதாவாகிய தககனிடம சொலலி முறையிடவும, அவன "சந்திரனுடைய கலைகள தினமொனறுகக குறைந்து ஒளி மழுஙகுக" என்று சபித தான. அசசாபததினால சந்திரனது கலைகள் பதினறிற் பதி னைநது தேய, எஞசிய ஒருகலையும தேயுமுன் சந்திரன் சிவ பெருமானிடம சென்று வணங்கித தனககு நோநத குறை யை விண்ணப்பஞசெயதான். உடனே அஞ்சியடைநதவர்கு அபயமளிககும் கருணைவள்ளலாகிய சிவபெருமான் திருவுள மிரஙகி, அவனது ஒற்றைக கலையினைத தமது திருமுடி யிறபுனைநது, அவ்வாறு புனையப்பெற்றகலை நாளுககு நாள வளர்நது பதினறு கலையளவு நிறைநதும பின்னாக குறைந தும பின்னிறைநதும மாறிமாறி விளஙகும்படி அநுககிரக களு செய்தனர் என்பதாம.

ரு நஞ்சுடைய கண்டனே போற்றி போற்றி
நற்றவனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
வெஞ்சுடரோன் பல்லிறுத்த வேந்தே போற்றி
வெண்மதியங் கண்ணி விகிர்தா போற்றி

துஞ்சிருளி லாட லுகந்தாய போற்றி
தூநீறு மெய்யகணிந்த சோதீ போற்றி
செஞ்சடையாய நினபாதம போற்றி போற்றி
திருமூலட டானனே போற்றி (ரு)

குறிப்புரை.—கண்டம - கழுதது, நலதவன்-புருடோத தமன், 'நற்றவாவுனை நான் மறககினும சொலலு(ம) நா நமசசிவாயவே' - சுநதரா திருவாக்கு வெஞ்சுடரோன- சூரியன். இறுத்தல் - ஒடிததல மதி - சநதிரன். கணணி- தலைகொண்டையில அணியும பூமாலை. துஞசு இருள - சீவராசிகளனைததும தூஙகும நள்ளிருள. ஆடல - நடிததல். உகததல - விருமபல. துஞ்சிருளில ஆடல - மகா பிரளய காலததில பிரம விடடுணு சநதிர சூரியாதி தேவாகள எல லோரும இறநதுபட, உலகஙகளனைததும நீரில மூழ்கியழிய, அப்போது எஙகும பரவி நிறகும் பேரிருடடில சிவபெரு மான இறநதுபட்ட பிரம விடடுணுக்களது எலுமபுகளாற் கோககப்படட மாலைகளை மார்பிலணிநதுகொண்டு பிரம னது மண்டையோட்டினைத தோண்மேலேநதி பராசததி களிக்க வீணை வாசிததுககொண்டு நடமபுரிதல். இதறகுப் பிரமாணம:—

'பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங கொண்டு பிரமனும்போய
இருஙகடன மூடி யிறக்கு மிறநதான் களேபரமும
கருஙகடல வண்ணன களேபர முங்கொண்டு கங்காளராய
வருங்கடன மீள நின்றெமமிறை நலவீணைவாசிககுமே' **அப்பர்**

'நஙகாய் இதென்னதவ(ம்) நரமபோ டெலுமபணிநது
கஙகாளந தோண்மேலே காதலிததான் காணேடீ
கங்காளம ஆமா(று)கேள் காலாநதரத் திருவர்
தங்காலஞ செய்யத தரித்தனன்காண் சாழலோ' - **திருவாசகம்**

[இருவா என்றது பிரம விட்டுணுக்களை என்றறிக கங்காளம் - பிரமகபாலம், பிரமனது மண்டையோடு.]
தூநீறு - பரிசுத்தமான திருநீறு, விபூதி.

வெஞ்சுடரோன் பல்லிறுத்தது —தக்கப்பிரசாபதி சிவபெருமானை விலக்கித் தேவர்களோடு யாகஞ்செய்த காலத்தில் வீரபத்திரக் கடவுள் பத்திரகாளியுடன் யாகசாலையுட்சென்று, 'எம்பெருமானுக்குரிய அவியை ஈகுதி' என்றார். தக்கன் மறுத்தான். உடனே வீரபத்திரக்கடவுள் மிகவுங் கோபங்கொண்டு அவியுண்ணும் ஆவலுடன் அவனருகில் வீற்றிருந்த விட்டுணுவின் மார்பில் தண்டாயுதத்தினால் அடித்து, பிரமாவின் சிரசிறக்குட்டிக் கீழே தள்ளி, சந்திரனைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளி, **சூரியனைக் கதுப்பிலடித்துப் பற்களை உதிர்த்து,** குயிலுருக்கொண்டு ஆகாயத்திற் சென்ற இந்திரனது தோளை வாளினால் வெட்டி அக்கினியின் ஏழு நாக்குகளையும் அறுத்து, நிருதியைத் தண்டினாலடித்து, வருணனை எழுப்படையினாலடித்து, வாயுவை மழுப்படையினால் அடித்து, தக்கனைத் தண்டித்து, யாகத்தையும் சிதைத்தார் என்பதாம்

௬ சங்கரனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
சதாசிவனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
பொங்கரவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
புண்ணியனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
அங்கமலத் தயனோடு மாலுங் காணா
அனலுருவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
செங்கமலத் திருப்பாதம் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி (௬)

குறிப்புரை — சங்காரன் - கிருத்தியம் (பிரபஞ்சத் தொழில்) ஐந்தினுள் ஒன்றாகிய சங்காரத்தைச் செய்பவன். கிருத்தியங்கள் - சிருட்டி (படைத்தல்), திதி (காத்தல்) சங்காரம் (அழித்தல்), திரோபவம் (மறைத்தல்), அனுக்கிரகம் (கிருபை) என்பன. இக் கிருத்தியங்களுக்குக் கருத்தாக்கள் முறையே பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்பவர். அவ் வைவரில் ஒவ்வொருவரும் ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அரும் பெருஞ் சோதியாகிய சிவபெருமானுடைய திவ்விய மூர்த்தங்க (உடம்புக) ளாவர் என்றும், அம் மூர்த்தங்களில் உருத்திர மூர்த்தம் சடை, மான், மழு முதலிய சிவசின்னங்களைத் தாங்கி நெற்றிக்கண்ணுடைத்தாய் விடையேறிச் சிவனையொத்து விளங்காநிற்கும் என்றுமறிக. பொங்கு அரவம் - கொதித்து (சீறி) எழும் பாம்பு. அம் கமலத்து அயன்-அழகிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன். மால் - விட்டுணு. அனல் - தீ.

அரவம் பூண்ட கதை—புலித்தோலாடை புனைந்த கதையிற் காண்க.

அயனும் மாலுங்காணா அனலுருவாயது—முன்னொரு காலத்தில் பிரமனும் விட்டுணுவும் நான் பிரமம் நான் பிரமம் என்று போரிட்டனர். அப்போது சிவபெருமான் அவர்களது இறுமாப்பை யடக்கி அவர்களுக்கு நல்லுணர்வை யருளத் திருவுளங்கொண்டு அவர்களுக்கிடையே ஓர் அக்கினிமலையாய்த் தோன்றினார். அவ்வனலுருவைக்கண்டு அவர்களிருவரும் அஞ்சித் தியங்கி நின்றனர். அப்போது சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, 'இம்மலையினது அடிமுடிகளிலொன்றை எவர் முன்னதாகக் காண வல்லரோ அவரே பரமாவார்' என்றுரைக்க, பிரமன், 'நான்

முடியைக் காண்பேன' என்று அன்னமாய் பறந்து சென்றும், விடடுணு, 'நான் அடியைக் காண்பேன்' என்று பன்றியாய்த் தரையைக் கீண்டு கீழ்சசென்றும், பலநாள் முயன்றிளைத்துக் காணமுடியாதவராய் இறுமாப்பொழிந்து, சிவபெருமானே பரமனென் றுணர்ந்தார்கள் - என்பதாம். இதனை,

"பங்கயன் முகுந்தனும பரமென றுன்னியே
தஙகளி லிருவருஞ சமர்செய துற்றுழி
அஙகவா வெருவுற வஙகி யாயெழு
புஙகவன் மலரடி போற்றி செயகுவாம"

"பன்றியர் பரவையா பரிசுடை வடிவொடு படர்தர
அன்றிய வவரவ ரடியொடு முடியவை யறிகிலர்
நின்றிரு புடைபட நெடுவெரி நடுவெயொர் நிகழதரச்
சென்றுயா வெளிபட வருளிய வவர்நகர் சேறையே"

எனனும கந்தபுராணச செய்யுளாலும, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரப் பாசுரத்தாலும் அறிதல் கூடும்.

எ. வமபுலவு கொன்றைச சடையாய் போற்றி
வான்பிறையும வாளரவும வைததாய் போற்றி
கொம்பனைய நுண்ணிடையாள கூறு போற்றி
குரைகழலாற் கூற்றுதைதத கோவே போற்றி
நம்புமவாக கரும்பொருளே போற்றி போற்றி
நால்வேத மாறஙக மானாய் போறறி
செமபொனே மரகதமே மணியே போறறி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி

குறிப்புரை:—வம்பு - வாசனை. வான்பிறை - ஆகாயத திற சஞ்சரிககும் சநதிரன். வாள் அரவு - ஒளியையுடைய சர்ப்பம கொமபு அனைய நுண் இடையாள கூறன் - பூங

கொம்பை யொத்துத்துவளும மெல்லியசிறறிடையினையுடைய உமா தேவியாரைப் பங்கிலுடையவன். குரைகழல - சப்திக்கின்ற வீரககழல், கழல என்னும்பதம இங்கு ஆகுபெயராய்க கழலையணிநத காலைககுறிததது நின்றது. கோ - அரசன். வேதம் நான்கு-இருககாதி நான்கு. வேதாஙகம ஆறு - மந்திரம், வியாகரணம, நிகண்டு, சநதோபிசிதம், நிருததம, சோதிடம. மரகதம் - பசசைமணி; இது நவமணிகளி லொன்று. நவமணிகளாவன:—கோமேதகம், நீலம, பவளம, புடபராகம, மாணிககம, மரகதம, முத்து, வைடூரியம, வைரம. மணி - முதது.

கோம்பனைய நுண்ணிடையாள் கூறனுயது:—முன்னொரு கற்பததில பிரமதேவர் பலவுயிாகளையும படைககக கருதி, முதலில சனகர் முதலாய நாலவரைப் படைக்க, அவர்கள ஞானததையடைநது நல்ல தவத்தர்களாயினூர்கள அதன் பின் பிரமதேவரது சிருட்டித தொழில் நடைபெருதாக, அதனுல் அவா மனம வருநதித தமது புததிரருடன மகாவிட்டுணுவிடஞ சென்று தமககுச சமபவித்த குறையைக் கூறி முறையிடவும், திருமாலானவர் பிரம தேவரையும அவர் புததிரரையும அழைத்துக்கொண்டு திருககைலாச மலையை அடைநது சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தாா. எம் பெருமான் விட்டுணுவையும் பிரமாவையும் சனகாதி நால்வரையும திருநோககஞ செய்து துகளாக வழிததுத் தனித் திருநது தமது இடது புயததை நோக்க, அதினின்றும் உமாதேவியாா தோன்றிஞா. அவ்வரை அவண் இருததி அவருடன் அருணைக்கததுடன் கலநது வீற்றிருநது விட்டுணுவையும் பிரமாவையும சனகாதி நாலவரையும உண்டாக்கி, விட்டுணுவை நோககி, "நாம நமது அருட்சததியாகிய உமையுடன் சேர்நதோம. இனிப் பிரமனது சிருட்டித்தொழில் சரி

வர நடைபெறும்'' எனறா விட்டுணு முதலிய அறுவரும சிவபெருமானையும உமாதேவியாரையும வணஙகி விடைபெற்றுககொண்டு தஙகளிருப்பிடம சென்றனா என்பதாம. இதனால சிவபெருமான பங்கில வீற்றிருக்கும பெண்ணுருவம அவரது அருட்சத்தியேயா மெனபதும அப்பெண்ணுடன அவா கலநது வீற்றிருபபதால ஆண்பெண்ணாகிய இருபாலகளும அன்புடன் கலநது விருததியடைநது அதனால் பிரமாவினுடைய படைபபுத தொழில சரியாய் நடைபெறுமென்பதும் பெறப்படும இதனை,

''தென்பா லுகநதாடுந தில்லைச்சிற் றமபலவன்
பெணபா லுகநதான் பெருமபித்தன் காணேடீ
பெணபா லுகநதிலனேற பேதா யிருநிலத்தோா
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.''

எனனும் மணிவாசகப் பெருநதகையின் அருளவாககாலும் அறிதல் கூடும.

கூற்றுதைத்தது.—முற்காலததில கடகமென்னும ஒருரிலே குசசகரெனனும பிராமணத தவசிரேட்டர் ஒருவர் இருநதாா. அவரது புத்திரராகிய கௌசிகரெனபவர் பிறவிககடலைக் கடகக வெண்ணி அரிய தவஞ்செய்யுங் காலையில அவரை ஓா ஆதீண்டு குற்றி என்றெண்ணி மான முதலிய மிருகஙகள் அவர் மேல் உராய்ந்துசெல்ல, அதனைச சிறிதும அறியாதவராயச சிததத்தைச சிவன்பால் வைதது, அதனால் மிருககண்டூய ரென்னும காரணப்பெயரைப் பெற்றிருநதார். அன்னாா பின்னர் ஒரு மகவைக குறித்துத தவஞசெயது இறைவனருளால் மிருகண்டு என்னுமோர் புததிரரைப் பெற்றாா. அமமிருகண்டு முனிவர் மருத்துவதியென்னும உததமியை மணந்து காசியையடைநது தவஞசெய்தாா. அப்போது சிவபெருமான் அவருககுப் பிர

சனனமாகி, 'நீ விரும்பியது யாது?' என்று வினவுதலும், மிருகண்டு முனிவர் எம்பெருமானைப் பணிந்து, "சுவாமி! அடியேனுக்குப் புத்திரப்பேறு வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தார். சிவபெருமான் முனிவரை நோக்கி, "அறிவிலாதவனாய், தீக்குணமுடையவனாய், ஊமையும் செவிடும் முடமும் குருடுமாய், ஆயுட்காலமெல்லாம் நோயினால் வருந்துபவனாய நூறு வயசுக்குச் சீவித்திருக்கும் ஒரு புதல்வன் வேண்டுமோ, அல்லது நல்லறிவும், நற்குணமும், மெய்யுணர்ச்சியும், ஈசுரபக்தியும், நோயற்ற சரீரமும், பேரழகும் வாய்ந்து கலைபயின்று பதினாறு வயசுக்குச் சீவித்திருக்கும் ஒரு புதல்வன் வேண்டுமோ" என்று வினவ, முனிவர், "அற்பாயுளை உடையவனாயிருந்தாலும் தேவரீரிடத்து அன்புடையவனாய் இருக்கக்கூடிய ஒரு புதல்வனே வேண்டும்" என்று வேண்டி, வேண்டியவாறே ஒரு புதல்வரைப்பெற்று அவருக்கு மார்க்கண்டேயரென்று பெயரிட்டு வளர்த்தார். மார்க்கண்டேயர் பதினாறு வயதை அடைந்த காலத்தில் அவரது பெற்றோர் அவருக்குச் சிவபெருமான் அருளிய ஆயுளின் எல்லை நெருங்கியதை நினைந்து மனம் நோவதைக் கண்ணுற்று அவர்களது மனவருத்தத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்து, அவ்வருத்தத்தைத் தீர்ப்பது தமது தலையாய கடனாதலையுணர்ந்து, அவர்களை நோக்கி, "நான் சிவபெருமானைப் பூசைசெய்து இயமனுடைய வலியைக் கடந்து உங்களிடம் வருவேன்!" என்றுரைத்து அவர்களைத் தேற்றி, பிறகு சிவபெருமானைப் பூசித்துத் துதித்து அருந்தவஞ் செய்தார் அப்போது பத்திவலையிற் படுபவராகிய சிவபெருமான் மார்க்கண்டேயர் பூசித்த சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, 'நீ விரும்பியது யாது?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'சிறியேன் இயமன் கைப்படாது உய்யும்பொருட்டு நீர் எதிர்வந்து அரு

ால வேணடும்' என்று பிராாததிததாா பிராாததிததலும சிவபெருமான் மாாககண்டேயரை நோககி, "இயமனுக்கு அஞ்சாதே' என்று சொலலித தமது திருவடிகளிபண்டையும அவரது சிரசில வைததுச சிவலிஙகததில மறைந்தாா. பின்பு மாாககண்டேயர் இயமபயமினறிச சிவ பூசை செய்துவநதாா. அவவாறு செய்து வநதபோது தமககு அளவிடப்பட்ட கால வெலலை செலலவும, இயம தூதாகள அவரிடம வநது அவர் சிவபூசை செய்தலைக் கண்டு அவரிடததுச செல்வதறகு அஞ்சி மீணடனா. பிறகு இயமன வநது அவர்மீது தனது பாசததை வீசி இழுததான. அவா அதறகு ஒரு சிறிதும அஞ்சாதவராய் எமபெருமானைத துதிததுககொண்டு அவருடைய நிததியானநத வடிவாகிய திருவடிநீழலைப பிரியாதுநினறாா. உடனே அடியாரது அல்லலை அறுத்து அருளபுரியும் அன்புருவாய அரனுர் அநதணசசிறுவா அடைககலம்புகுந்த அவ்விலிங் கததினின்றும ஆர்தமெதழுநது அநதகனைச சினநது தமது இடப்பாததததினுலே அவனை உதைததாா. உதைத்தலும இயமன் வீழ்நதிறநதான் பினனர் எமபெருமான் மாாக்கண்டேயருககு முடிவிலலாத ஆயுளைத் தநது முன் போலவே சிவலிஙகததில மறைநதருளினர். பினபு பூமி தேவியின் வேணடுதலால் இயமன் மீண்டும உயிர்பெறருன் என்பதாம்.

இவவுண்மையினை:—

அநத ணாளனுன் அடைககலம புகுத
அவனைக காப்பது காரண மாக
வநத காலன்ற னுருயி ரதனை
வவ்வினயக குன்றன் வண்மைகண் டடியேன

எந்தை நீயெனை நமன்றமர் நலியில்
இவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
சிந்தையால் வந்துன் றிருவடி யடைந்தேன்
செழும் பொழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே

காலைநன் மாமலர் கொண்டடி பரவிக்
கைதொழு *மாணியைக் †கறுத்தவெங் காலன்
ஓலம திடமுன் னுயிரொடு மாள
உதைத்தவ னுமையவள் விருப்பனெம் பெருமான்
மாலைவந் தணுக ‡ வோதம்வந் துலவி
மறிதிரை சங்கொடு பவளமுன் னுந்தி
$ வேலைவந் தணையுஞ் சோலைகள் சூழ்ந்த
¶ வெங்குரு மேவியுள் வீற்றிருந் தாரே''

என்னும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் மதுரவாக்காலும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாக்காலும் அறிதல் கூடும்.

அ உள்ளமா யுள்ளத்தே நின்றாய் போற்றி
உகப்பார் மனத்தென்று (ம) நீங்காய் போற்றி
வள்ளலே போற்றி மணாளா போற்றி
வானவர்கோன் றோடுணித்த மைந்தா போற்றி
வெள்ளையே றேறும் விகிர்தா போற்றி
மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலாய் போற்றி
தெள்ளுநீர்க் கங்கைச் சடையாய் போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி

குறிப்புரை.—உகத்தல்-விரும்பல். வள்ளல் - வரையாது கொடுப்போன். வானவர்கோன்-தேவர்க்கரசன், இந்திரன்.

---

* மாணி - பிரமசாரி, இங்கு மார்க்கண்டேயரைக் குறித்து நின்றது † கறுத்தல் - கோபித்தல் ‡ ஓதம் - நீர்ப்பெருக்கு $ வேலை - சமுத்திரம் ¶ வெங்குரு - சீகாழி

ஏறு - இடபம். தெளுநீர் - தெளிந்த நீர், சுத்த நீர். கங்கையானது பரமசிவனது அருட் சத்தியாகிய உமாதேவி யாரது திருக்கரத்திற் றோன்றினமையாலும் பின்னர் அவரது திருச்சடையிற் சேர்ந்தமையாலும் நிருமலமுடைய தாதல் பற்றி இங்கு தெளுநீராக கங்கை எனப்பட்டது எனஅறிக.

வானவர்கோன் தோள் துணித்தது — வெஞ்சுடரோன் பல்லிறுத்த கதையிற் காண்க.

கங்கையைச் சடையில் வைத்தது — முன்னொரு நாள் உமாதேவியார் திருக் கைலாச மலையிலுள்ள சோலையிலே ஒரு விளையாட்டாகச் சிவபெருமானுடைய கண்களைப் பொத்தினர் சிவபெருமானுடைய கண்களே மற்றைச் சோதிகள் அனைத்திற்கும் காரணமா யிருத்தலால் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி ஆகிய இவர்களின் சுடர்களும் மற்றைத் தேவர்களின் ஒளிகளும் பிற ஒளிகளும் அழிந்து எங்கும் ஒரே இருளாக அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருந்தின. பிராட்டியார் பிரானது கண்களைப் பொத்தியகாலம் வெகு நுட்பமான ஒரு கணமேயாயினும் அக்கணம் உயிர்கட்கெல்லாம் ஊழிக்காலங்களாயது அக்காலத்துப் பரம கருணாநிதியாகிய அரனார் ஆன்மாக்கள் படுந் துயரத்தை நீக்கி அருள்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, தமமுடைய நெற்றியிலே ஒரு கண்ணை யுண்டாக்கி, அதனால் அருளோடு நோக்கி, புவனமெங்கும் பரவினின்ற இருளை நீக்கி, சூரியன் முதலாயினோர்க்கும் ஒளியைக் கொடுத்தார். சிவபெருமானுடைய இவ்வருஞ் செயலை உமாதேவியார் நோக்கி அச்சமெய்தி, அவருடைய கண்களைப் பொத்திய தமது கைகளை எடுக்கவும், தமது பத்து விரல்களிலும் வியர்வை தோன்றியதைக் கண்டு கைகளை யுதறினர். அப் பத்து விரல்களினின்றும்

உதிரநத வியாவைத துளிகள பததும பத்துக கங்கைகளாகி அககஙகைகளில ஒவவொன்றும பலலாயிர முகஙகளைக கொண்டு சமுததிரஙகளபோல எங்கும பரவ, அரிபிரமேந்திராதி தேவாகளும அநதப் பிரவாகததைககண்டு திகிலடைநது திருககைலாசபதியிடம சென்று முறையிடடாாகள் திருககைலாசபதி அநநதியின வரலாறறை அவாகளுககுச சொலலி, அதனை அழைததுத தமது திருசசடையிலுளள ஓா உரோமததினமீது விடுததாா. அதனைககண்ட பிரமாவும விடடுணுவும இநதிரனும அதில ஒரு சிறிது தங்களுககுத தநதருளுமபடி வேண்ட, பரமசிவன அவ்வாறே கொடுததனா. அவாகள அதனைக கொண்டுபோய்த தததம் நகாகளில விடுததார்காள. பிரமலோகததை யடைநத கங்கை பகீரத ராசனுடைய தவத்தினாற் பூமியின் மீணடுவர, சிவபெருமான் பினனும அதனைத தமது சடையிற்றாஙகி அதன வேகததை அடககி, பின் இப்பூவுலகிற செல்லுமபடி விடுததார் அநநதி சகராகள யாவரும் மேற்கதி பெறறுயயுமபடி அவாகளுடைய எலுமபிற் பாயந்து சமுததிரததிற பெருகியது. இககாரணம் பறறிப் பூமியில வநத கஙகை பகீரதி எனறழைக்கப்படடது மற்றை இரண்டு நதிகளும தாம புகுநதவிடஙகளில இருநதன. இவ்விதமாகச சிவபெருமானது அருட்சததியாகிய உமாதேவியாருடைய திருககரததிற் றோன்றிய கஙகாதீாததம உலகஙகளை அழியா வண்ணம அடககிய வுண்மையை அவா முன்னாளில் ஒரு பெணணைச சடையில தாங்கினாரெனபா.

"மலைமகளை யொருபாகம வைததலுமே மறறொருததி
சலமுகத்தா லவனசடையிற பாயுமது வெனனேடீ
சலமுகததா லவனசடையிற பாயநதிலளேற றணிசெலலாம்
பிலமுகததே புகப்பாயநது பெருங்கேடாஞ சாழலோ"

திருவாசகம்

௯. பூவாரநத சென்னிப புனிதா போறறி
புதசேளிா போறறும பொருளே போறறு
தேவார்நத தேவாகருந தேவே போற்றி
திருமாலுக காழி யளிததாய் போறறி
சாவாமே காததென்னை யாண்டாய் போற்றி
சஙகொதத நீற்றெனு சதுரா போற்றி
சேவாாநத வெல கொடியாய போறறி போறறி
திருமூலட டானனே போறறி போற்றி.

குறிப்புரை:—பூ ஆரநத சென்னிப் புனிதன்-கொனறை, ஊமததை, தும்பைப் பூங்கண்ணி பொருநதிய முடியையுடைய பரிசுததன் (நிமலன்). புதசேளிா - தேவர்கள் தே ஆரநத தேவர்கரும் தே - தேவரில் சிறநதவர்களாகிய அரி பிரமேநதிராதி தேவர்கரும் மேலான கடவுள். 'தேவார்நத தேவனை' என்றூர் பிறிதோரிடததில. 'தேவர்கோ அறியாத தேவதேவன்', என்பது மணிவாசகர் திருவாக்கு. ஆழி - சககராயுதம். அளிததல - கொடுததல். 'சாவாமே காத்து என்னை ஆண்டாய' எனறது நாயனர் சைவ சமயததினின்றும் சமண சமயததிற புகுநது, திருநாமம் அஞ்செழுததும் செப்பாராகி, தீவண்ணர் திறம ஒருகாற் பேசாராகி, ஒருகாலும திருககோயில் சூழாராகி, உண்பதன் முன மலா பறித்திடடு உண்ணுராகி, அருநோயகள் கெட வெண்ணீறு அணியாராகி, பெருநோயகள மிக நலியப்பெயர்ததும் செததுப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறககவிருநத தமமை அவவாறு சாவாவண்ணம தடுதது ஆட கொண்டமையைக குறித்து உரைததாகும் என்றறிக. சஙகொதத நீறு - சஙகு போலும வெளளிய திருநீறு. சதுரன் - சமர்ததன். சே ஆர்நத வெல் கொடி - இடபம் பொருநதிய வெற்றிக்கொடி.

திருமாலுக்கு ஆழி அளித்தது:—முன்னொரு நாள் இந்திரன் திருக்கயிலாச மலையிலே சிவபெருமானை வழிபட எண்ணி, அகந்தைகொண்ட மனதுடன் செம்பொற்றிருக்கோயில் வாயிலிற் போயினான். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு பிரமதகண வேடங்கொண்டு அவ்வாயிலில் நின்றார். இந்திரன் அவரை நோக்கி, "நீயார்? நாம் சிவபெருமானைக் காணவந்தோம். அதற்கு இது நல்ல சமயமா? சொல்லு" என்றான். சிவபெருமான் பதில் ஒன்றும் சொல்லாது அச்சந்தரும் நோக்கத்தோடு நின்றார். அப்போது இந்திரன் கோபங்கொண்டு குலிசாயுதத்தை அவர்மேல் எறிந்தான். அது அவர்மேற்படவும் நுண்ணிய துகளாயழிந்தது. உடனே பரமசிவன் பூதகண வடிவத்தை நீங்கி உருத்திர வடிவைத் தாங்கி, பிரமா முதலிய தேவர்களும் மற்றையுயிர்களும் அஞ்சும்படி உக்கிர வடிவுகொண்டு உருத்து நின்றார். இவ்வாறு நின்ற எம்பெருமானுடைய நிலையைக் கண்ட இந்திரன் பயந்து தருக்கொழிந்து அவரை வணங்கித் துதித்துத் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான். சிவபெருமான் இந்திரன்மேல் கிருபாநோக்கஞ் செய்து, தமது கோபத்தைச் சமுத்திரத்தில் வீசினார். அவ்வாறு வீசப்பட்ட கோபமானது ஒரு அசுரக் குழந்தை வடிவத்தை அடைந்து சமுத்திர ராசனால் வளர்க்கப்பட்டு அதனால் சலந்தரன் என்னும் நாமம் பெற்றது. சலந்தரன் யௌவன பருவத்தை அடைந்ததும் பூமியில் வந்து அவுணருடன் சேர்ந்து தேவர்களை வருத்த, அவர்கள் அஞ்சியோடி மேருமலையில் ஒளித்தார்கள். சலந்தரன் அங்கே சென்று தேவர்களை வருத்தி அவர்களைக் காக்கும்படி வந்து தன்னுடன் கொடிய போரினைச்செய்த விட்டுணுவைத் தோற்கடித்தான். பிறகு தேவர்கள் இந்திரனுடன் கயிலையங்கிரியை யடைந்தார்கள். சலந்தரன் அதனையறிந்து, தான் விட்டுணுவைப் போரில்வென்ற இறுமாப்பினால் 'சிவனையும் போரில்வென்று இந்திரனுக்கும் தேவர்களுக்கும் தீங்கிழைப்பேன்' என்று உரப்பிக்கொண்டு கயிலைக்குச் சென்றான். போகும் வழியில் பரமசிவன் ஒரு வயோதிகப்

பிராமண வேடங்கொண்டு அவனெதிரிற் றோன்றி, 'நீ எங்கே போகின்றாய் ?, என்று கேட்க, அவன், 'நான் சிவனுடன் போர்செய்யப் போகிறேன்' என, "அப்படியானால் இப்போது உன் பலத்தை என்னிடம் காட்டு பார்க்கலாம்" என்று அங்குப் பூமியினிடத்தில் தம்முடைய திருவடி விரலால் ஒரு சக்கரத்தைக் கீறினார். அது ஒரு சக்கராயுதமாயிற்று. அப்போது சிவபெருமான் சலந்தரனை நோக்கி, 'இதனை உன் சிரத்தில் தாங்கவல்லையோ?' வென்ன, சலந்தரன் அதனைக் கையிலெடுத்துச் சிரசின்மேல் தூக்கி வைத்து அதன் பாரத்தைத் தாங்கமுடியாது உடம்பு பிளந்து கீழே விழுந்து இறந்தான். இந்திரனும் தேவர்களும் துன்பம் நீங்கி எம்பெருமானைத் துதித்து விடைபெற்றுத் தங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள். சக்கரப்படை சிவபெருமானை அடைந்தது.

பின்னொரு காலத்தில் இராக்கதர்கள் உலகங்களைப் பீடித்துத் தருமவிக்கினஞ் செய்ய, அவர்களால் நலிவடைந்த தேவர்கள் விட்டுணுவை யடைந்து முறையிட்டார்கள். திருமாலனவர் அத்தேவர்களை இரட்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டு மிகப் பலசாலிகளாகிய அவ்விராக்கதர்களை வெல்வதற்கான சக்தியைப் பெறவெண்ணிச் சிவபெருமானது ஆயிரந் திருநாமங்களையுந் தியானித்து ஆயிரஞ் செந்தாமரை மலர்களால் சிவபெருமானை நெடுநாட்கள் அருச்சித்து வந்தார். அவர் அவ்வாறு அருச்சிக்கையில் ஒருநாள் ஈசுவர சங்கற்பத்தால் ஒருபூக் குறையவும் திருமாலானவர் சிவபூசா நியமனத்துக்கு விக்கினம் வருவதைச் சகியாது செந்தாமரை மலரை நிகர்த்த தமது கண்களிலொன்றைப் பறித்து அருச்சித்தனர். உடனே பத்திவலையிற் படுபவராகிய சிவபெருமான் பிரசன்னராகித் தமது கையிலிருந்த சக்கராயுதத்தை அவருக்குக் கொடுத்தருளினார் என்பதாம். இதற்குப் பிரமாணம்:—

பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத
தங்க ணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கர னெம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா
றெங்கும் பரவிநாந் தோணோக்க மாடாமோ

திருவாசகம்.

நீறறினை நிறையப் பூசி நித்தலா யிரம்பூக் கொண்டு
ஏற்றுழி யொருநா ளொன்று குறையக்கண் ணிறைய விட்ட
ஆற்றலுக் காழி நல்கி யவனகொணர்ந் திழிச்சுங் கோயில
வீற்றிருந் தளிப்பர் வீழ மிழிலையுள விகிர்த னாரே.

அப்பர்.

இடபக்கோடியின் வரலாறு:—சாவசங்கார காலத்தில் அரனதாணையால அண்டமுழுவதும் அக்கினிக் கிரையாகி அழிக்கப்பட்ட அவசரத்தில அழியாதுநின்ற அறக்கடவுள் ஆனேறுருத்தாங்கி அமலன் அருகிறசென்று அஞசலி செய்து அவரது அநுக்கிரகததை அவலம்பித்து நிறக, அப்போது அநதிவண்ணா அவ்விடபத்தின்மேல் ஆரோகணித்து, சர்வசங்கார காலத்தும் அழிவடையாது நிற்கும் ஆற்றலினையுடையது அறமொன்றே ஆகுமென்னும அரிய வுண்மையினை ஆன்மாக்கள அறிந்து அவ்வறத்தினை ஆசரித்தொழுகி அருடபெருஞ செல்வத்தை அடையும அவாவினால் அவவறததின் அடையாளமாய் அமாநத இடபததின் உருவத்தை எழுதிய ஓவியத்தைத் தமது கொடியாக நிறுத்தினர் என்றறிக.

ம. பிரமன்றன் சிரமரிந்த பெரியோய் போற்றி
பெண்ணுருவோ டாணுருவாய நின்றாய் போற்றி
கர(ம்) நான்கு(ம) முக்கண்ணு முடையாய் போற்றி
காதலிப்பார்க் காற்ற வெளியாய் போறறி
அருமந்த தேவர்க் கரசே போற்றி
அன்றரகக னைந்நான்கு தோளுந் தாளும
சிர(ம) நெறித்த சேவடியாய் போற்றி போற்றி
திருமூலட் டானனே போறறி போற்றி

குறிப்புரை:—பெண்ணுருவோடு ஆணுரு-அர்த்த நாரீசுர மூர்த்தம். கரம் நான்கு—வலப்புறத்தில் தமருகம் (உடுக்கை) தாங்கியதொன்றும் மூவிலை வேற்சூலம் பற்றியதொன்றும், இடப்புறத்தில் மான்கன்று பிடித்ததொன்றும் அனல் ஏந்தியதொன்றும் ஆக நான்கு. இவற்றுள், முதற்கரத்திலுள்ள உடுக்கையின் சப்தத்தினால் படைத்தற்றொழிலும், இரண்டாவது கரத்திலுள்ள சூலத்தினாலே அபயமும் மூன்றாவது கரத்தினாலே வரதமும் ஆகிய இருவகைப் பாகுபாட்டினதாகிய காத்தற்றொழிலும், நான்காவது கரத்திலுள்ள அக்கினியினாலே அழித்தற்றொழிலும் நிகழுமென்பர். இன்னும் சிவபெருமானது பஞ்சகிருத்தியங்களுள் மேற்கூறிய மூன்றினையும் நீக்கி, எஞ்சிநின்ற மறைத்தற்றொழில் அவரது நடராச மூர்த்தத்தின் ஊன்றிய பாதத்திலும் அருளற்றொழில் தூக்கிய திருவடியிலும் நிகழுமெனபதும் கற்றவர் கூற்று.

முக்கண்—வலக்கண் இடக்கண் நெற்றிக்கண் என மூன்று. இவை முறையே சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களின் இருப்பிடமாகும். அன்றியும், இம்மூன்று கண்களும் சிவபெருமானது பஞ்ச சத்திகளில் ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின்பமளிக்க விரும்புதலாகிய இச்சாசத்தியையும், ஆன்மாக்களின் கருமங்களையறிந்து ஊட்டுதலாகிய ஞானசத்தியையும், ஆன்மாக்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்து இரட்சித்தலாகிய கிரியாசத்தியையும் குறிக்குமென்பதும் ஆன்றோர் கட்டுரை.

சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணின் வரலாறு-முன்னர்க் கங்கையைச் சடையில்வைத்த கதையிற் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காண்க.

காதலிப்பார்க்கு ஆற்ற எளியன் - அன்பு செய்பவர்க்கு மிகவும் சுலபமானவன்; காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி ஓதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது', 'காதலாலே கருதுந் தொண்டர் காரணத்தராகி நின்றே பூதம் பாட்டப்புரிந்து நட்டம் புவனியேத்த ஆடவல்லீர்' என்றார் பிறரும். அரு

மநத - அருமருநதன்ன ; (அருமருநது - அமிர்தம - சாவா மருநது) தேவர்கள அமிாதத்தையுண்டு நெடுஙகாலம சாவா திருககும பேறுபெற்றதனுல 'அருமந்த தேவ' ரெனப் படடாா எனறறிக. அரக்கன் - இராக்ஷசன். 'ஐநநானகு தோள' எனறதனுல அாககனென்னுைம பதம இஙகு இராவணனைக குறிதது நினறது சே அடி - சிவந்த பாதம

பிரமன் சிரமரிநதது:—முனனொரு நாளில் விடடுணுவும் பிரமாவும மேருமலையில இருககுமபோது முனிவர்களும் தேவாகளும அவாகளிடஞசெனறு வணங்கி, திரிமூாததிகளில மேலானவா யாவரென்று வினவினுர்கள அப்போது பிரமா தாமே மேலானவரெனன, விடடுணுவும அவவாறே கூறினா. அவ்வாறு கூறிய இருவரும உடனே தமமுள் மாறுபட்டுப் பூசலிடடாாகள அப்போது சிவபெருமான் அமலமாகிய சோதிவடிவாய ஆகாயததிலே தோனறி, அச சோதியினிடையே தாம உமாசமேதராயத திருககைலாச மலையில வீறறிருககினற திருககோலததோடு நினறுா. உடனே விடடுணு மாயையினீஙகி எழுநது வணஙகினுர். பிரமாவோ அவவிதம செயயாது தமது உசசிசிரசிலுள்ள வாயினுல சிவபெருமானை இகழநதாா. பிரமாவின் அகநதையைககணட சிவபெருமான அவாமேற சிறிதும சினஙகொளளாதவராய அவருடைய பாவததைதத தொலைக்கவும், மறறைத் தேவாகள முனிவர்கள் முதலாயினுருடைய அகநதையைக கெடுககவும் நினைதது, தமது திருவுள்ளததினின்று வயிரவரைத தோறறுவிதது, செயற்பாலதை அவவயிரவருககுக கூறியருளிச சோதியில மறைநதாா. சோதியும மறைநதது. உடனே வயிரவககடவுள சிவபெருமான் தமககுக கூறியவண்ணம பிரமாவினுடைய உசசிச சிரசைக கிளளிக கையிலேநதினுா. அதனுல பிரமா உயிரிழககவும், வயிரவககடவுள அவருக்கு உயிரைக கொடுத்தாா. பிரமா எழுநது நலலுணாவு வரப்பெற்று வயிரவரை வணஙகித் துதிததாா. பிறகு வயிரவககடவுள மேருமலையை நீஙகிப் போய், தருக்குற்ற முனிவர்களும் தேவர்களும இருக்கு

பீடங்களிற் சென்று, அவாகள உடம்பிலுள்ள இரததத தைதத தமது கரத்திலேநதிய பிரமகபாலததில் பிக்ஷை யாக ஏறறு, அதனுல உயிரிழநத அவர்களுககும் மீட்டும உயிரைக கொடுததது, அவர்களுடைய மனககளஙகஙகளேயும் மாறறி, பிறகு விட்டுணுவிடம சென்று அவரது சிரசி லுள்ள இரததத்தையும பிக்ஷையேறறு, அண்டகடாகத திற சென்று அங்கு வைரவபுவன பததிலிருந்து, மனி தாகளேயும தேவாகளேயும துன்பநீங்கக காததுவநதாா என் பதாம.

இவவயிரவககடவுள் சாவசஙகார காலததில பிரமாதி தேவாகளது சிரஙகளேச சேதிததது, உயிர்களெலலாவறறை யும சஙகரிததது. புவனஙகள எலலாவற்றையும பொடியாககி வேதமாகிய நாயவாகனததிலேறி உலாவுவாா.

திருச்சிறறமபலம்

